

Lumini și umbre

Babbba

În peștera mută de alb vertical cu stranii striatii zgâriate-arbitrar,
Doua fragede mâini cu centură de unghii apucă perdeaua de sare și urcă
Zdrelită-i e fruntea ce poartă cununa și palizi obraji ce lacrimi anină
Caci fuge de hâtru și fuge de-o vină ce n-are...sărmana făptură.

Zadarnic o cheamă iubirea de taină la cumpăt...căci n-are scăpare
Când hăul hipnotic sub patul demonic o cere mireasă... de-nmormântare
Ca un paznic divin, muntele-o apără doar de slutul lumesc, fără hotare,
Umbrele negru-albastre din ape o împing și o trag spre-ncununare.

Pe patul săpat de apă în sare, aruncă buchetul și-un ultim suspin
Iubiri interzise de meschinărie se prăbuesc de-odată în vrie
Oglinda cea neagră se sparge în lacrimi și ce-ar trebui să plutească dispare
Iar hăul puternic, lacom ia prada și-o duce-n adâncul fara de soare.

Un țipăt surd reverberează-n oglinda de umbre diforme, trezite din somn,
Animând Catedrala Neant dintr-o lume uitată de timp, neștiută de om,
O mână demonă zdrobește o orgă prea gravă, prea sumbră să cânte-ntr-un Dom,
Cu voci ne-nțelese ce-adună în coruri șoapte livide, fără de ton.

Sihastru ascet, arhanghel lugubru, arhiereu întru negru macabru, sinistru,
Mire absurd, așteptând de prea mult, alb muribund să-i aducă vreo veste,
Vede mireasa, prea bine pesemne, de viață desprinsă cumplit, mișelește,
Sfârâmându-i cu ură, inima pură, elucubraj infernal de poveste.

Ceremonia absurdă-ncetează, când în negur-abisalul întregii clepsidre,
Răzbate lumina chiar prin oglindă, o fereastră deschisă spre soare, spre lume,
Conul divin și apa sărată levitează cenușa-nisip clepsiatră,
Reîncarnând ființa curată : mireasa iubirii...pe veci iertată.

Clepsidra vieții, frântă în două, de-oglanda grotească ce lumi ne desparte,
Se-adună din cioburi revers îmbinate cu albul deasupra și negru-n-păcate,
Un nou destin, ce uitare adună, își pregătește intrarea nebună,
Căci Mâna Divină \"întoarce\" clepsidra-ntr-un spațiu în care, la fiecare,
Lumina sporește,
Iar umbra pândește.